

החודש נפתחה הקורטס בתל-אביב והמתנה... קורטס בוקר מזווז סוג ג' קורטס ערב ווייל סוג ג' קורטס למתקדמים סוג ד' קורטס מזווז להכנה לכתיבה חשבונות מודפסות בקורטס קורטס להכשרת מנהלי חשבונות מודפסות

התכנית החדשה של הקורטס... הכרטיס הקורטס הכרטיס... תל-אביב, סמולנסקי 7 (מול קולנוע "בני-הזוהר") טל: 229960, 12-9, 8-4, רמת-גן ביאליק 12 (כפר היישוב) טל: 26127, ההרשמה: 4-9 בערב

אמנות

תיאטרון

בנות גידלתי

כנר על הגג (מחזמר על-פי סיפורי שלום עליכם. יצירת הבימוי והכתיבה: ריי פריה: ג'רום רובינס. בימוי בישראל: ריי צ'ארד אלטמן. אמנון קובצ'ניק. התמליל: יוסף שטיין. המוסיקה: גדי בוק. התפאורה: בוריס אהרונסון. שלום עליכם, למרות הרג שנות והעצב היהודי הממלאים את סיפורו, ריו, איננו ממש שמאלצי. את כל הסיפורים העצובים שלו הוא ממלא בהומור ומציל אותם בכך ממצבים מגוחכים של עודף צער, כאב ורגש.

יוסף שטיין, מחבר התמליל של כנר על הגג, לא תמיד הצליח להשתמש בהומור של שלום עליכם כדי לכסות בו על השמאלץ שבסיפור. הסיבה העיקרית לכך היא שההומור של שלום עליכם הוא מיוחד. הוא קשור במקורות ובשפה המדוברת. משפט כמו: "ומיד מתגלית, כעולה מן הארץ, האשה חרומת האף" מצחיק כל אדם המכיר את התנ"ך. יש בו יחס מוזר בין המקור לבין השימוש בו. אלא שההומור זה אינו אומר דבר לאדם שלא גדל על התנ"ך. לכן לא יכול היה שטיין להשתמש בו. ההומור בכנר על הגג לא רק שלא כיסה את השמאלץ שבסיפור אלא שלעתים הוא גלש בעצמו לרמה של שמאלץ. אבל זה היה שמאלץ יפה. נעים לעין ולאוזן.

הסיפור של המחזמר הוא סיפורו של טוביה החולב, היהודי התמים, הסיקה, בעל חכמת החיים המיוחדת, וההומור העממי הפשוט, המגול באהבה ובמסירות את חמת בנותיו.

בהצגה השתמש יוסף שטיין בקטעים שונים מטוביה החולב, בקטעים שונים משלום עליכם, ובעיקר בסיפורים על שלושת בנותיו הבכורות של טוביה.

דרך כל שלושת הסיפורים הללו עוברים, כמו במקור של שלום עליכם, חיי העיירה היהודית, על ההתי הדתי המסורתי שלה,

צור כנר על הגג - מסירות בבית

ועל הרוחות החדשות המנשבות בה. כל זה נעשה בהצגה באופן קצת מוגזם. אבל כנר על הגג אינו הצגה, זהו מחזה מוזיקאלי, ובתורו כזה הוא הצליח יפה. המוזיקה של ג'קי בוק טובה מאוד, יש בה קצת מוטיבים יהודיים, קצת מוטיבים אמריקאיים והרבה מגנינות יפות. הריקודים בחלקם מצויינים, וברובם עשיריים יפה, בהתלהבות, ובעליצות. רוב השחקנים אינם צורמים את העין. ליה דולציקה משחקת יפה מאוד את אשתו של טוביה. עלינה סטרניצקה מגלמת בצורה כמעט מושלמת את השוכנית של העיירה. אלברט כהן משחק בצורה משכנת נעת את החיט היהודי, הצעיר והביישן. בומבה צור משחק בהומור, באופן נחמד ומעניין את בומבה צור. המקלה שרה יפה. התזמורת מגנת טוב, והתפאורה גונבת את ההצגה מכולם.

אנשים

תגלית במדבר

כמעט מדי יום ביומו מוסיף דוד בן גוריון תוארי גנאי לשמו של ראש הממשלה לוי אשכול. בעל-פה הוא קרא לו השבוע שקרן. בכתב, במאמר ביומן דבר, כינה אותו משמיץ, דובר דברים שאין להם כל שחר, שהם לא מחוכמים ולא מוצלחים. אחד המשפטים האהובים על בן-גוריון, כשהוא מנהל את חשבונותיו עם אישים

רות פליישר וילדיה אהבה ממרחקים

ומסדות הוא: "אילו ברל כצנלסון היה חי... משפט זה משמש לאחרונה יסוד למעשייה המהלכת בקרב עובדי זבר: אילו ברל היה חי וממשיך להיות עורכו של זבר, לא היה גותן לזקן להשמיץ מעל דפיו את אישי המפלגה ומנהיגיה, ואילו היה גותן, לא היה משלם עבור כך שכר-סופרים. כי יודע מציף ביגיי את העתון במאמריו-ענק מדי שבוע, מקבל עבורם שכר-סופרים גבוה מן המקובל. לזכותו של סגן מנכ"ל משרד החוץ, אהוד אבריאלי, המתלבט לאחרונה אם להמשיך ולשרת את שרת-החוץ גולדה מאיר או לפרוש ולהפגין הזדהות עם בן-גוריון, יש לזקוף תגלית מעניינת: לפני שנים רבות נסע דרומה, לכיוון אילת. בדרך נזכר כי עליו לבקר את אחיו, חבר באחד ממשקי הסביבה. הוא הסביר זאת לידיד שישב לידו במכונית, שאל אותו אם לא יתנגד לסטות לשעה קלה מן הדרך. הידיד הביע את הסכמתו והשניים פנו לשדה-בוקר לפגישה המשפחתית. הידיד ראה אז לראשונה את המשק, התפעל, עוב כעבור זמן קצר את כהונתו כראש הממשלה ושר-הבטחון, עבר לגור בשדה-בוקר. ואז, כידוע, בא פינחס לבון, ואז קרת מה שקרה, ואז סולק זה וחזר זה, וכו' וכו'. את האגדה הבאה מספרים עתונאי הבירה על שרה-תיירות עקיבא גוברין: לאחר כל נאום שלו פונה השר לעתונאים, מוכיר להם מה אמר, מייצץ להם להבליט את דבריו בעתון. לא בגלל עצמו, חסו-שלום, אלא בגלל תוכן הדברים. לאחרונה, מוסיפה ה' אגדה, נושא עימו השר גלופה של עצמו, לכל מקרה של צורך. כן יהיה, לא יהיה גם אשר בן-נתן עצמו, לשעבר מנכ"ל משרד הבטחון, לא יודע אם היה הוא שגריר ישראל בבון או לאו. הציעו לו מקומות אחרים, כמו שחיץ ואוסטריה, אך הוא סירב. הוא מאיים: או בון או נטישת החיים הפוליטיים ומעבר אל התעשייה הפרטית. במקרה והאיום יתגשם, יעבור, מי שידוע בכינוי ארתור היסה, לנהל את אחד ממפעליו של הברון רוטשילד בארץ.

בו כל חורף. נמאס לי לבלות בחוף התכלת ואני נורא מתגעגעת לישראל. שפיר הומין אותה שכתוב לבחור את הכית בעצמה, לא גילה לה שזוהי מאות בשנים לא מוכרים בתים בעיר העתיקה. אהבת-ישראל אחרת היא רותי פליישר, מלכת-המים לשנת 1960 (ראה תמונה). היא מתגוררת עתה בלואיסויל שבמדינת קנטקי בארצות-הברית, שם ביקרה לאחרונה קבוצת מלחים ישראלים. רותי אירחה אותם בביתה, היר-ביתה לספר להם על געועיה לארץ. חוץ מאירוח ישראלים מרבה היא להופיע בתצוגות אופנה, הפעם כצופה - לא כדוגמנית.

בית בחור

למנהלים של מלון קיסריה, כמו למלון עצמו, אין מול מחליפים אותם כל עונה. לכבוד הקיץ בחר הבארון אדמונד רוטשילד במנהל חדש, אלברט אוביק, שהובא באופן מיוחד מארצות-הברית, ב' תקחה שיגאל את המלון משממתו. אוביק כסוף-השיער מדבר שבע-עשרה שעות, ולמד את השמונה-עשרה - עברית - בעצמו. הוא בן לאב יהודי ואם צרפתייה, סבו צועני וסבתו איטלקיה. הוא נולד בצ'יפיה, היה גנרל בצבא הרוסי, טייס ודיפלומט.

אחרון מלכי האיקה? סרט גרמני, שיצולם בפרו וייקרא בשם זה, קובע זאת בצורה חד-משמעית: גאולה נובל. השחקנית הישראלית הזומנה לשחק בסרט בתפקיד הנשי היחיד שבו: בת-העם שהפכה לנסיכה. הבמאי גילה אותה כשחזה בהקרנת טלז'ן שבאתי בפאריס. שחקן אחר באותו סרט: מזל פרי.

פסוקי השבוע

- שמעון פרס על התפטרותו: "בדימוקרטיה יש גם עצב."
הנ"ל, על היחסים בין מיעוט ורוב בממא"י: "באמצעות עגלתייה, אין אנו יכור לים להתחרות בקטרים כה מרובים."
הפרופסור נתן רוטנשטרייך: "אני אוהב לכתוב חיבורים, אם מתוך רצון ואם מתוך הרגל גראפומני."
העתונאית חנה זמר: "מיום שחבר בית-המקוש אין מה לעשות ברור שלים."
היומון הצרפתי "דה-מונר", על הסרט "חור בלבנה": "הוא התקבל בשמחה משולהבת בקאן, בגלל חוסר הרצינות שבו ובגלל ההומור המסורף שלו, המעמיד במיבחן כמה אגדות זוהרות של המסורת הציונית."